

[Udenrigsministeren.]

så megen menneskelig nød, at det for Europa fremtids skyld er nødvendigt at finde frem til bedre tilstande.

Et spørgsmål ligger de dansksindede sydslesvigere stærkt på sinde: retten til at arbejde for selvbestemmelsesretten. Det er en dansk opfattelse, at en folkedel i et nationalt blandet område er berettiget til med demokratiske midler at virke for adgang til at udøve sin naturlige selvbestemmelsesret. Jeg vil i denne forbindelse gerne henlede opmærksomheden på, at det jo har været almindeligt kendt og aldrig har givet anledning til indgreb fra dansk side, at den tyske vælgerforening i Nordslesvig i mellemkrigsårene havde grænseændring som program-punkt.

Tilsyneladende har dette synspunkt svært ved at trænge igennem i Tyskland; talrige udtalelser og artikler i forbindelse med de nyligt afholdte valg tyder derpå. Forbunds-kansler dr. Adenauer har givet udtryk for den opfattelse, at de vidtgående kulturelle særrettigheder, det danske mindretal er i besiddelse af, udelukker enhver nødvendighed for at tage grænse spørgsmålet op, og at forbundsregeringen vil anse det som et misbrug af disse rettigheder, hvis det danske mindretal benyttede dem til at skabe en situation, som ville forberede, at grænse spørgsmålet på et senere tidspunkt blev taget op.

Hvis et mindretal bruger udemokratiske, voldelige metoder for at fremkalde en grænseændring, må enhver stat naturligvis på det bestemteste skride ind mod sådanne bestræbelser. Men bestræbelser for med demokratiske midler at virke for adgang til at udøve selvbestemmelsesretten er efter vor opfattelse ikke misbrug af de demokratiske frihedsrettigheder, men er et led af dem. Det betyder naturligvis ikke, at spørgsmålet om grænseændring altid står på dagsordenen, men det betyder, at muligheden derfor, hvis ønsket derom har den fornødne naturlige baggrund i befolkningens tilslutning, skal være tilstede.

Man vil i Danmark ikke kunne se noget urimeligt i, at sydslesvigerne ikke vil opgive deres ret til at arbejde for, at de ad demokratisk vej kan nå frem til selv at bestemme deres fremtid. Det er vor opfattelse, at selvbestemmelsesretten i denne forstand skal kunne anerkendes af alle demokratiske folk, og det er regeringens håb, at dette synspunkt vil opnå international anerkendelse. En sådan anerkendelse vil ikke betyde en øgelse af uroen, men tværtimod, at samlivet vil foregå under fredelige og gode forhold i

gensidig respekt og tillid til hinanden, hvad også den danske regering ønsker skal være tilfældet i vort grænseland.

Formanden: Jeg giver dernæst ordet til den højtærede forsvarsminister, for at han kan fremsætte det for hans vedkommende anmeldte forslag til rigsdagsbeslutning.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg skal have den ære for det høje folketing at forelægge forslag til rigsdagsbeslutning om *Danmarks tilslutning til udnævnelsen under Den nordatlantiske Traktats organisation af en øverstkommanderende for forsvarsstyrker i Atlantområdet m. v.*

Ved behandlingen her i tinget i januar i år af forslag til rigsdagsbeslutning om Danmarks tilslutning til en fælles forsvarsstyrke i Europa og en øverstkommanderende for denne styrke omtalte jeg de hovedretningslinier for det videre samarbejde indenfor Atlantpagten, om hvilke man var blevet enig på det nordatlantiske råds møder i New York i september 1950. Herom havde den tidligere udenrigsminister under finanslovdebatten i oktober i fjor givet en detaljeret redegørelse.

Jeg skal ikke gentage, hvad der tidligere er sagt herom, men skal nøjes med at henvise til, at det forslag, der nu foreligger om Danmarks tilslutning til udnævnelsen af en øverstkommanderende for det nordatlantiske oceans område eller Atlantområdet, som det kaldes i forslaget, kun er en naturlig udvikling fra de af rådet i september i fjor vedtagne retningslinier.

På rådets møder i Bruxelles den 18. og 19. december i fjor blev man enig om, at en øverstkommanderende for Atlantområdet burde udnævnes snarest muligt efter udnævnelsen af den øverstkommanderende i Europa. På dette tidspunkt forelå allerede en på forsvarskomiteens møder i oktober i fjor vedtagen plan om opbygning af en kommandoorganisation for denne øverstkommanderende, og der er nu yderligere tilvejebragt enighed mellem Atlantpagtens forsvarsministre om de beføjelser, han bør have. Forsvarsministrene har endvidere givet deres tilslutning til, at den øverstkommanderende nu udnævnes.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, vil den øverstkommanderendes kommando omfatte det område, der nu henhører under planlægningsgruppen for det nordatlantiske ocean. Da blandt andet Grønland ligger indenfor dette område, er det en selvfølge, at Danmark må være medbestemmende med hensyn til udøvelsen af denne